

– Lecsupasztított játzsmákat látok – súgta a varázsgömbnek beillő, öblös boszrosphárba Martina.

Ha tárgyilagosan közölte volna, szárazon, mint a fröccs, akkor sem ha-

60 Faludi Julianna

CSAK EGY KONFERENCIA

tott volna másképp. Helga legszívesebben Martinára öntötte volna az erdei-gomba-ragut, amit a pincér finoman egyensúlyozva helyezett éppen a szalvéta sarka mellé. Még hogy játzsma. Martina

nem lát ki a pszicho-konstrukcióiból, mintha a játékvonat sínén közlekedne még mindig, ugyanazzal a mozdonnyal.

– Azt az érzést próbálom leírni, amikor nem találom a kiutat. Te biztosan sokkal jobban kezeled az ilyesmit, de itt nem a játzsma a lényeg, hanem hogy szarul vagyok, és megyek tovább, de akkor újra csak kiakaszt – fakadt ki Helga.

– Mit remélsz attól, ha kimész hozzá? – cserélt helyet a másik széken ülő táskájával Martina.

– Nem hozzá megyek, hanem egy konferenciára. Ott lesz egy fontos kutató. Szeretném, ha megismernének – Martina összeszorított foggal figyelte Helgát, arccsontja hegyesen bökte át a vendéglő félhomályát. Csak akkor enyhült meg, amikor kinézett oldalra a pincér felé, aki éppen az ő levesével billegett feléjük.

– Bemutatom a témámat – Martina a forró levesében úszkáló kenyérdarabra szegezte tekintetét, hogy ne kelljen Helgára néznie, miközben folytatta:

– Mario szerint egyedülálló a perspektívám, nem lehet ilyet találni, be kell mutatnom, maguktól nem fogják elolvasni – Helga az erdei-gomba-raguba mártott kanállal magyarázott, a galuskák lassan tűntek el négyzet alakú tányérről. – Rendkívül fontos, hogy ott legyek, hidd el. Nagyon nagy előadókat hívtak meg, és a témámba vágó előadások lesznek. Prof. Mario Battisti ráadásul sok mindenkit ismer, igazi nagy név.

– Miért kell ehhez Mario?

– Nem kell. Csak ott lesz ő is.

– De nála alszol, nem fog leszállni rólad.

– Mások is aludtak már nála, a vendégszobáját kifejezetten a tanítványainak tartogatja. Sőt, állítólag pénzt is adott már kölcsön, mert egy hallgatónak későn fizettek. Sajnos ez egy ilyen szakma, előfordul az ilyesmi. Az ösztöndíj alacsony, az egyéb kutatási pénzekből kevés jut nekünk – magyarázta Helga.

Tíz perccel a beszállás előtt átlépve a kordont Helga magabiztos precizitással megtervezett útitervének megfelelően felszállt a vonatra. Kevesen voltak, így kényelmesen elhelyezkedve elővette a jegyzeteit. Prof. Mario Battisti észrevétlenül és visszavonhatatlanul szivárgott be Helga életébe. Két éve Prágában ismerkedtek meg, amikor a férfi Helgáék kutatócsoportjának meghívására vendéglőadást tartott. A szünetben a konzulense mutatatta be Helgát Mariónak, akivel olyan sikeresen összecsempeszték a gondolataik, hogy Helga felkérte külső témavezetőnek. Prof. Mario Battisti azt ajánlotta, hogy pályázzon ösztöndíjra Firenzében, amiben ő segíteni tud. Helgának azonban előbb el kellene mélyítenie a témáját, ehhez pedig a Firenzében szervezett konferencia remek lehetőséget nyújtana. A konferencia díját a Prágai Egyetem fizette, azonban a szállásra és utazásra már nem maradt keret. Prof. Mario Battisti nagylelkűen felajánlotta lakása egyik szobáját, ahogy más hallgatónak is szokta, hogy kipótolja a sovány prágai ösztöndíjat. Az utazás megszervezése előtt a professzor igényt tartott arra, hogy Helgával rendszeresen egyeztessen a témájáról, illetve a konferencia szervezésébe is bevonta, amiért ugyan csekély összeget fizetett, de legalább pontosan. Helga Prágából tartotta a kapcsolatot a résztvevőkkel, sőt a készülő kiadvány előzetes munkálataiba is besegített. Bár gyakran egyeztettek telefonon, a professzor időnként ragaszkodott a videokonferenciákhoz is. Helga megtiszteltetésnek vette, hogy egyenesen a firenzei kutatócsoport vezetőjével, Prof. Mario Battistivel dolgozhat együtt, aki ráadásul rendkívül közvetlen volt, hamar tegezésre váltott, és magasztalta Helga munkáját. Pár hét leforgása után azonban Helga azt vette észre, hogy a kutatása pontosan ugyanott tart, mint azelőtt, egy betűnyit, egy gondolatnyit nem haladt előre. Ráadásul ahogy közeledett a konferencia időpontja, egyre sűrűbbek voltak Prágában is a napok, és közben Mario egyre több aprósággal kereste meg Helgát. A kutatócsoport megbeszélésén Helga alig győzte a telefonját elnémítva távol tartani Mario záporozó üzeneteit, így végül a push értesítéseket is letiltotta. Mario időnként egy megbeszélés közepén kereste, vagy amikor éppen Jarekkel voltak kettesben. Helga félnapos késéssel válaszolt a férfi hívásaira, Prága védett terület volt, Firenze távoli sziget. Mario időnként több csatornán igyekezett utolérni Helgát, utasítgatva, hogy melyik applikációt töltsse le feltétlen a könnyebb elérhetőség kedvéért, bár ezek szinte mind rajta voltak a lány telefonján. Az egyensúlyozás eleinte kimerítette, igyekezett Mario átküldött cikkeit számon tartani, de a férfi szinte betérítette napjait az együttműködésük által inspirált forrásokkal és saját kiemelkedő tevékenységének gyümölcseivel, a szervezési feladatok mellett.

Helga még el sem utazott, de otthon Jarek máris utálta a firenzei útját. A lány beletörődött, hogy ilyenkor Jarek azt feltételezi, nyilván új szeretője

van a romantikusan romlott Itáliában, és emiatt mosogat pontatlanul, és hogy nem kap figyelmet, bármit is szeretne Jarekkel megbeszélni, hiába jegyezték el a nyáron egymást. Jarek egy mult cég leplezetten szorongó fiatal középvezetőjének öntudatosságával élte hétköznapjait, és Helga hó-

62 bortos foglalatosságait elnézően kötötte nyakkendője csomójába. Az este üresen ásító hűtőszekrény és az elszaporodó porcicák azonban nyugtalansággal töltötték el, csakúgy, mint a vasatlan ingek hófehér halma az ágy tövében. Helga időnként nekiveselkedett, hogy feledtesse Jarekkel a kapcsolatukon egyre mélyebb nyomot hagyó hosszú könyvtári esték, tanulmányi utak és szaporodó tudományos műveltsége fenyegető tankját, de a knédlije ragacsos lett, az ingek ujjja éles, a porcicák pedig elbújtak a felmosóröngy elől, hogy éppen az allergiás Jarekkel incselkedjenek.

– Utálatos vagy – mondta Jarek, amikor Helga szombat este az ajtóban toporogva két kabátot próbálgatott, melyiket vegye fel az aznap esti sörözéshez.

– Nagyon sietek haza – simogatta meg Jarek arcát Helga. – Gyere értem, várni foglak, másfél óra alatt letudjuk az egészet, utána már úgyis csak a pletyka megy.

– Hívj taxit – durcáskodott Jarek hatalmasat ásítva.

A kutatócsoport három korszak után és három óra leforgása alatt sem tért rá a lényegesebb kérdések megoldására, de az interdiszciplináris szövegek összhangzata a helyzetelemzés egyre mélyebb bugyraiból zengett fel. A negyedik korszaknál Helga lemaradt, tudta, hogy a relatív józanság ilyenkor nem az alkohol miatti, hanem az egyéb helyzetekből támadó másnapos fejfájástól menti meg. Helga ügyesen kikerülte a rivalizáló kutatók és a lestrapált doktoranduszok őszinteségrohamainak csapdáit, majd észrevétlenül lelépett. Másnap indult a gépe.

Helga szerette Firenzét, a repülőtérről egyenesen a pályaudvarra tartott, csak úgy a hátizsákjával vágott át a városon, mindig újabb zegzugokat fedezve fel. Mario egy kávézóban várt rá a Santa Croce közelében. Reggeli alatt Helga kutatásának ürügyén a férfi nagy munkáiról beszélgettek. Helga szorgosan jegyzetelt, a férfi tudása, úgy tűnt, kiegészítette a prágai kutatócsoport tagjainak felkészültségét. Mario történetei színesek voltak, a férfi sok oldalról közelített, széles gesztusokkal beszélt, és rengeteg Helga számára ismeretlen művet vonultatott fel.

Helga újra és újra hátralépett, szinte az orrában érezte a férfi széles mozdulatainak süvítését. Járásuk sajátos tánc volt, a férfi szorosan a lány mellett, kissé elé lépve haladt, a lány időnként megállt egy-egy lépésre, és a férfi túloldalára kerülve igyekezett növelni a köztük lévő távolságot. Egy megbeszélésre siettek, Mario elhívta magával Helgát is az európai kutatóhálózat következő kiadványának előzetes tartalmi egyeztetésére.

– Helga a messzi Cseh Köztársaságból érkezett – mutatta be Mario a kerekasztal résztvevőinek, akik az érdeklődés megkérdőjelezhetően szakmai irányultságával mérték végig a lány szigorú, kosztümös alakját. A megbeszélés a rendelkezésre álló források elosztásának kérdéskörénél kissé megrekedt, de a szakmai cikkek témái annál több lendületet hoztak, így Helga is javaslatot tett az általa kutatott témakör elemzésére. Hogy mennyire volt messze Prága Firenzétől, az a hozzászólások egy részének hőfokából volt lemérhető. 63

A megbeszélés után fagyizni mentek, simogatóan sütött a nap. Az aranyló Palazzo Vecchio mellett haladtak, Mario éppen Helga számára szervezett időpontot, hogy a készülő cikkét a megbeszélte kiadványhoz jobban hozzá tudja illeszteni. A Ponte Vecchiohoz érve lemondta a Helga által már megbeszélte szakmai programot egy ifjú kutatóval, Andrea Pontival, akit Mario is ismert. Helgát megdöbbenette, milyen könnyedén telefonál Mario Battisti, közben jelentőség-teljes pillantásokkal nyugtatva Helgát.

– Tutto sul controllo! Mindent kézben tartok, nyugodj meg! Prof. Tomaso Mirelli pontosan felelni fog a kérdéseidre, készíthetsz vele interjút is, régi jó ismerősöm. Andrea Pontival máskor is találkozhatasz.

Helga tiltakozott, mivel Andrea Ponti, a fiatal kutató fontos kritikai megközelítéssel vizsgálta a témáját, amit Helga be akart emelni a saját disszertációjába. Mariót talán érzékenyen érintette a fiatal kutató éles hangneme, amivel cikkeiben a korábbi keretrendszereket bontogatta le, és a korábbi tudományos vizsgálatokat bírálta szűken értelmezett paradigmájuk miatt. Ellenszenvvel vegyes érdeklődéssel figyelte a fiú felszólalásait, azt tervezte, a legközelebbi kutatócsoportjában még hasznát veszi.

– Majd legközelebb találkoztok – vetette oda újra Mario. – Ez a fiú sokkal jobban ráér, mint Tomaso Mirelli. A házam rendelkezésedre áll, szálalásod van.

Helga aggodalma megalapozott volt, Andrea Ponti két héttel később egy szingapúri ösztöndíj miatt váratlanul elhagyta Firenzét egy évre, így Helga már nem tudott találkozni vele. Mario aznap délutánra szervezte meg Tomaso Mirellivel az időpontot:

– Együtt kezdtünk Tomaso Mirellivel – mondta a lassan hömpölygő Arno felett, a nyitott árkádok közt kitekintve a folyóra. – Ő az építészetet tanulmányozta politikatörténeti perspektívából, meglátod, milyen érdekes.

Helga igyekezett átpréselni magát a turistákon, hogy képeslapként magával vigye az ezüstös vizet ölelő aranyházakat. Fogalma sem volt, miért

kellene az építészeti perspektívát ilyen közelségből megismernie, a kérdéseken gondolkodott, melyeket Mirellinek tesz majd fel. Eredetileg Andrea Pontira készült, hogy a feje tetejére állítsa a hipotéziseit.

64 A város túloldalára érve néhány kanyar után Firenze turistái számára kevésbé ismert fagylatkozó műhelybe érkeztek. A szicíliai pisztácia finoman olvadt a kora novemberi napsütésben, zöld csíkban csorogva le Helga karjáról a kockakövekre. Mario nem vette észre, élvezettel merült el a mogyoróízben, közben hangosan elemezve az itáliai gazdaságpolitika hiányának és az iparágakban dolgozó menedzserek tudatlanságának következményeit. Helga hátralépett, és fél lábon egyensúlyozva varázsolta elő nehéz utazótáskájából a zsebkendőt. Egyenesen a repülőtérrel érkezett a városba, reggel óta hordozva magán kétnapi készletét és a Mariónak hozott nagy üveg pilsenit. A Palazzo Pitti feledtette vele ezt a kényelmetlenséget, aztán sietniük kellett a találkozóra.

Tomaso Mirelli szívesen és szépen beszélt, Helga pontos kérdései egy elkészülő cikk vázlataként álltak össze, amit készségesen fogalmazott ott helyben kerek szöveggé. Helga feszülten figyelt, az interjút rögzítette. A beszélgetés után elbúcsúztak, és Marióval a következő programpontig a Belvedere parkjában élvezték a késő novemberi napsütést. Prágában ilyenkor esős, hűvös az idő, Helga úgy érezte, ajándék ez a nap.

– Egy volt barátnőmre emlékeztetsz – mondta Mario az erdő parkjában sétálva, miközben Helga utazótáskáját vállára vetve az idegenvezető szerepében tetszelgett. Helga nem szólt semmit, de egy pillanatra egy harminc évvel ezelőtti jelenet díszletére koncentrált, meg Mario fiatalkori, rég elvesztett, göndör oroszánysörényére. A jelenet főszereplője volt ő maga is, a korabeli ruhák kifejezetten jól álltak alakján. Helga pont azokon az utcákon taposta most a követ, mint Mario barátnői. Az órájára pillantott, át kellett érniük a város túloldalára, egy esti koccintásra. Az enotecában már a konferenciára érkezett kollégákból, illetve a kiadvány szerkesztőiből kisebb csoport verődött össze, a hangulat a másnapi előadások szorításában visszafogott volt.

Helga Mariónál töltötte az éjszakát. Hazafelé a férfi megnyílt a bortól, szívesen mesélt magáról. Háza Firenze lankáin elhelyezkedő kerületében volt, így hosszabb sétát kellett megtenniük a sötétedő utcákon. Miközben beszélgettek, Helga a dombról elé táruló tájban gyönyörködött. Mario közben elmesélte, hogy már rég kivonult a családjából. Az egész a nagyobbik fia tizedik születésnapja körül jelentkezett, amikor megértette, hogy elveszti, nem a gyereket, hanem a gyermeket, akit nevel. A gyermek–felnőtt kapcsolat mint tátongó üresség fog jelentkezni az életében, amit egy másik úrral kell majd valahogy leplezni, hogy könnyebb legyen. A kisebbik fia mindig a nagyobbhoz idomított gyors fejlődési pályát írt le, melyben a szülők és a nagy testvér sokszor osztoztak a felelősségteljes szerepen. Sosem volt kimondva semmi,

és sosem tett egyetlen mozdulatot sem, Helga mégis a nyakában érezte a férfi lihegő jelenlétét. A személyesről óvatosan a munkára terelte vissza a társalgást, mintha a konzultációs szoba kötelezően résnyire nyitott ajtaja mellett beszélgetnének.

Mario az ötvenkét évével, fehér ingben, szép bőrcipőben ele- 65
gáns volt, alakja nyúlánk, pocakja meg éppen annyi, hogy a klasszikus
szabású öltöny kellemesen elfedje. Mégsem tetszett Helgának, sehogy sem.
Kibírhatalannak érezte a tolakodó gesztusait. Prof. Mario Battistiról akkor
jutott eszébe, hogy férfi, amikor megértette, hogy talán tetszeni akar. Igye-
kezete többszörös szorzata volt annak, amit eddig egy férfiert Helga
„megbeszél” magával, mégsem bírta Mario szagát. Sok kellemetlen-
ségen emelkedett már felül eddig, például az ostoba beszédet ügyesen
megtanulta hallgatással átvészelni. Az a kapcsolat működött, mert a
fiú ostobasága mögött tájékozottságon alapuló, stratégiaileg meg-
fontolt lépések sorakoztak. Aztán elviselte az üvöltős kirohanásokat
is egy ideig, mert a fiú, akivel járt, könnyörgőre fogta. Jarek volt mind
közül a legnyugodtabb és a legtörődőbb, mégis úgy érezte, könnyebb
lenne, ha eljönne Prágából vagy ő maga, vagy Jarek.

– Nem, drágám, dehogy, nagyon hiányzol, legközelebb neked is el kell
jönnöd, kincsem, fontos lenne a munkád miatt is, tudom, hogy érde-
kelne – ordította Mario a kihangosított beszélgetésbe, Helga pedig
lábujjhegyen közlekedett, és óvatosan nyitotta meg a zuhanyt is, pont
úgy, hogy a zubogó víz zaja ne szüremkedjen be a szobába, de el-
nyomja Mario és a barátnője esti beszélgetését.

Buzgón szappanozta tetőtől talpig a testét, hogy hívatlan ven-
dégként kimossa magát a háromszögéből, prüszkölt még a gondolatra
is. A szűk helyről, ami a mosógépre zsúfolt flakonok szigete mellett ma-
radt ruhái számára, a vizes padlóra esett a pizsamája. Helga gyorsan felkapta
és magára öltötte még a pulóverét is, hogy véletlenül se rajzolódjon ki a ned-
ves textilen keresztül bármelyik hajlata. Meztláb, aznapi ruháját a kezében
fogva tipegett be a hálószobába, majd alvást színelve ágyába süppedt.

– Készítettem neked egy herbateát, jót fog tenni – lépett a szobába
Mario egy gőzölgő csészével.

– Köszönöm, de igazán nem kellett volna – Helga felpattant az ágyból
és óvatosan átvette a teát, majd az asztalra helyezte.

– Jó éjszakát – csókolta homlokon Mario, Helga pedig maga elé kapta
a kezét, a mellkasát védve, nehogy összeérjen a férfiével. Feje hátrarándult,
gyerekként sem volt szokás otthon, hogy lefekvéskor homlokon csókolják,
egyáltalán semmikor sem csókolták otthon homlokon. Legfeljebb a haját sza-
golta meg alaposan az anyja, vagy simogatta meg óvatosan az apja.

– Miért húzódsz el? Ez csak a szeretet jele – mondta Mario az engedetlen gyerekek, akivé Helgának kellett volna válnia. Szorította, mint a sosem viselt és máris kinőtt cipő, a gondolat, hogy talán mégsem lenne képes a szeretet befogadására, és ezen változtatnia kellene.

66 – Jó éjszakát – mondta kurtán, és nyakig húzta magán a takarót. Talán beszélgetnie kellett volna a férfival még egy kicsit, gondolta, biztos barátságtalannak gondolja Mario, amiért tizenegykor már álmos. Éjjel nyugtalanul aludt, óvatosan ment ki a mosdóba, hogy ne ébressze fel a másik szoba nyitott ajtaja mellett szuszogó férfit.

Gondolatban sorra vette, mit kell még megbeszélniük a rövid látogatása során.

Másnap Helga kialvatlanul, de annál izgatottabban ébredt. Jarek duzzogott, egyszavakban válaszolt Helga üzeneteire. Amíg Mario a kávéfőzte, Helga a fürdőszobában készülődött. A konferencia helyszínére menet útba ejtették a pályaudvart, a hajnali járathoz igazított vonatra jegyet kellett váltani.

– Hagyd, nem először veszek jegyet – hártotta el Helga a kapkodó férfi-kezet a jegykiadó automata képernyője előtt, mire Mario egy másik vasúti társaság automatájához akarta irányítani őt. Helga minden figyelmét a tranzakcióra összpontosította, amíg a férfi a szláv nők öntudatosságáról hadovált.

– Engedd, hogy gondoskodjanak rólad! – igazított el egy kősa tincset Helga arcán.

Hamar odaértek a helyszínre. Mario szervezőként és plenáris beszédek moderátoraként felszívódott, így Helga szabadon járhatott a szekciók között. Csak a késő délutáni panelben következett, így ebédszünetben elvont a szálloda lobbijába, hogy az előadása cikkén dolgozzon. Szeretkezett a szöveggel, szenvedélyes, könyörtelen és kéretlenül koraérett élvezet volt. A részletek maguktól találták meg a helyüket, és épültek egyetlen szövegfolyammá, amit a diákra kifeszített képekkel illusztrált. Elégedett volt, de bátorításként mégis rendelt egy caffè correttot.

Amíg Helga az előadás szövegével szeretkezett a lobbiban, a bárpultnál egy *nemazese* férfi kezdte el bámulni. A férfi nyakában a szervezőknek kijáró színű kártya lógott. Az arcába nézett többször is, amikor Helga a szövegből feltekintett, aztán újságba temette magát. Helga éppen a konklúziók közepéhez ért, amikor felpillantva elvesztette a fonalat, mert a fickó a várakozás minden erőszakosságával követelőzve újra felé bámult. Helga a konklúziók lekerékítése után a caffè corretto tánclépéseiben odalépett hozzá, és bemutatkozott.

– Helga Novák vagyok a Prágai Egyetemről.

– Vladimír Kuk Tallinból. Örvendek. A következő szekcióra készülsz?

– Igen, most következem.

– Várj egy pillanatot – Vladimir megérintette Helga vállát. – Egy toll-pihe volt rajtad. Szárnyakat növesztettél az előadásodhoz.

– Ó. Igen – nevetett Helga –, a szervezés alatt szinte alig volt időm ezzel foglalkozni. A témavezetőmmel csak nagyvonalakban beszélünk.

67

– Ki a témavezetőd?

– Mario Battisti.

– Aha – Vladimir sokatmondóan megszorította a kávéscsészéjét.

– Most mennem kell, örülök, hogy találkoztunk.

– Este jössz a fogadásra?

– Hát persze!

Helga a terembe sietett, és elfoglalta a helyét a pódiumon. Az előadásában a diák természetesen követték a szöveget, a hangja nyugodt volt. Elegánsan sikerült rámutatnia három fő problémára, amiket pontban a tizennegyedik percre egytől egyig megválaszolt, a tizenötödikben kitekintést adva a további kutatási területekre. Bár kapott keményebb módszertani kérdéseket és kétkedő megjegyzéseket, Mario büszke tekintetéből tudta, hogy jól sikerült. Megkönnyebbülten lépett ki a szekció végén a teremből. A lobbiban többen odamentek hozzá, Helga szívesen válaszolt mindenkinek, és kiosztott néhány saját készítésű névjegyet. Helga Novák, PhD hallgató, telefonszám, email-cím.

– Gratulálok! – lépett hozzá Vladimir széles mosollyal. Sötétkék öltönyben, kifogástalan ingben volt.

– Köszönöm – mondta Helga.

– Tetszett, ahogy felépítetted, bár az ötödik diánál az ábrát nehezebben vettem ki, hogyan is volt pontosan? – Helga éppen lélegzetet vett, amikor Mario öles léptekkel odasietett hozzájuk:

– Ezt a lányt most elrabolom – karolt Helgába Mario. – Gyere, bemutatlak néhány embernek – mondta, és a terem végébe húzta néhány öltönyös tudós társaságába. Helga zavartan intett Vladimirnek, és engedelmesen követte a professzort.

Mario belépőt szerzett Helgának a konferencia esti fogadására is, amit az egyetem nem fizetett. Nem volt idejük már hazamenni, így Helga az egész napos ruhájában volt, a gondosan bekészített koktéluhuha hátizsákjában maradt a szép firenzei professzorház vendégszobájában. A nyitóbeszéd alatt poharakkal teli tálcákkal pincérek jártak körbe, de Mario a bárpultról hozott két pohár vermentinót. Helga kedvelte a fehér bort, Prágában ugyan sörözni jártak, de szívesen koccintott otthon kettesben Jarekkel egy pohár borral.

A vermentino azonnal a fejébe szállt, ebédkor izgalomban néhány falatnál többet nem bírt enni. Helga szorgalmas mosolya egyre hervadt a férfi oldalán, kitten-heel sarkú cipőjében Mario mellett lépdelt a díszteremben, egyik kezével az utazás izgalma miatt bővé vált kosztümnadrág összecspentett derekát szorongatva. Idősebb professzornők, fiatalabb docensek váltottak szót Marióval, aki mindenkinek a messzi kis prágaiként mutatta be újra. Helga témájának három mondatos ismertetőjét ismételve állta a fonnyadt, erőteljes vagy éppen hideg tekinteteket. Amikor egy kisebb csoportnál lecövekeltek, akik épp a régmúlt közös kutatásainak kedves emlékein elrévedő hosszú beszélgetésbe bonyolódtak, Helga elejtette a fonalat. Szórakozottan az ajtót bámulta, a távozás reményében, amikor belépett a terembe Vladimir. Hófehér ingében a legszélesebb mosolyt küldte Helgának, amit aznap a konferencián látni lehetett, majd a pincér tálcájáról leemelve egy pohár gyöngyöző bort, egyenesen felé sietett.

– Szia! – mondta kissé kifulladásra.

– Szia! Hadd mutassalak be! – Azzal Helga a körülöttük állók kézfogására bízta Vladimirt. A férfi megnyerő modorban mutatkozott be, röviden ismertette, mivel foglalkozik. Beszélgetni kezdtek, Helga elképedve hallgatta, hogy Vladimir pont olyan adatgyűjtést végez, amelyet ő tervezett, csak nem tudta még, hogyan tudná széleskörűen megszervezni. Félrehúzódtak a társaságtól, és kiléptek a terem nyüzsgésébe. Az akadémiai betájolásuk köreivel fűszerezett előételek után a felszolgált parmezánkockák, rizsgolyók és hűvös fehérborok észrevétlenül váltották át beszélgetésüket könnyedebb sebességbe. Vladimir bemutatta Helgát a kollégáinak, és néhány más egyetem munkatársának, akik az általa irányított adatgyűjtésben vettek részt. A palazzo teraszán ácsorogtak a meleg novemberi estén, nem volt szükség kabátra, a borok végtelenített kígyóként haladtak a vendégek közt, észrevétlenül elnyelve a kiürített poharakat.

– Indulunk a partira, ugye velünk jössz?

– Partira?

– A közelben van egy hely, táncolunk, gyere! Hozd a kabátod!

– Egy pillanat – Mario Helga kabátjával a kezében állt mellettük, Helga egészen megfeledkezett róla:

– Elfáradtam, gyere, menjünk!

Helga engedelmesen a kabátjába bújt.

– Dobd le a zsákod, és gyere – súgta Vladimir a füléhez hajolva.

Mario megbántódik, ha a többiekkel marad a konferencia csúcspartiján táncolni, tépelődött Helga. Elektróra koptatva a kockaköveket, huszonhét éves lába minden lendületét igyekezett a beszélgetés medrébe igazítani hazafelé menet. Hogyan tudná magát a házból kimenekíteni a hátizsákjával meg a

készülő disszertációval? – kopogta a kitten-heel már a szerpentinén haladva Mario háza felé. Ködlámpáktól elvakítva baktattak, Mario korábbi könyve megírásának dramatizált előadásában tündöklött. A sok neves szereplőt felölelő cselekmény egy kézben tartása volt a Prof. Battisti által szerkesztett mű legfontosabb kihívása és eredménye. Helga részvételéből és csodálatának intenzitásából jelentősen elvett a minden egyes lépésnél véresen hasító bokafájdalom, illetve a zsebébe érkezett üzenet bizsergése. A házba érve előkapta a telefonját, a kijelzőn a bár címe virított lilán. Helga fájdalmasan lerúgta a cipőjét, és amíg Mario a herbateával bíbelődött a konyhában, egész hátizsákjával a mosdóba vonulva taxit hívott. Húsz perc múlva érkezünk, mondták. A fenébe Marióval, hogy ilyen helyen lakik. Lezuhanyozott, és koktéluhaját a béna blézerbe rejtve felfrissítette a sminkjét. A nemzetközi karrier és az Európa-hírű egyetemen szerzett doktori kilátását maszatotha el a páralepte tükör felületén, hogy felfrissítse sminkjét. Téglavörös ajka könnyedén mondott búcsút Mario megkeményedett arcába, majd sportcipőjében, hátizsákjával elindult lefelé a szerpentinén.

A hajnali járatról hazafelé menet Helga szorosan magához szorítva hátizsákját zötykölődött a buszon. Jarek még biztosan alszik. Mélyen a kapucnijába bújít, sajtó lábát magasra húzta. Az álmatlan éjszakától kókadozva pörgette végig Mario értetlenkedő üzeneteit. A felkúszó ablakban régi szeretője jelent meg, frissen posztolt képei ihletésére. Öt év után hirtelen megírta neki csak így: hogy mégis mi a faszért kér tőle évente találkozt, ha annak idején kidobta. A jegyesmesés Prága helyett Tallinnba képzelte magát, Vladimir meg nem történt adjunktusi ölelésébe.

